

ACAMPADA DE MELIDE “OS MEUS INICIOS EN CAMAWEY”

Por: Álvaro Díaz Vidal

«Varu Camawey»

O coordinador de AUNIOS, o amigo Tinón, pedíume unha pequena colaboración sobre a acampada de Melide, pois neste número querían tocar o tema das acampadas e campamentos en Ons.

Envíelle o capítulo 4º de «Camawey» “A Lenda”, como primicia, xa que está en proceso de elaboración. Tempo levo traballando niso e tempo lle falta para concluílo..., despois de varios intentos, non poido escribilo nin cando quero nin en calquera lugar.

Camawey, a súas sensacións e as súas xentes, seguen estando vivos no meu ser e é moito máis potente do que ninguén poda entender, só os que alí estivemos, podemos comprender o que foi, o resto son contos.

Este capítulo narra a miña primeira noite naquel lugar, ao que acudín só con 16 anos e 1000 pesetas no meu peto. Alí vivín unha semana, máis feliz que o máis rico do planeta..., ata que a policía, sete días máis tarde, mandou buscarme pola insistente preocupación duns pais que non sabían do seu fillo.

Grandullón fixo a súa aparición...

— Meu, vés durmir con nós?

— Pero... pero...

— Pero nada, vés durmir con nós.

— A onde?

— ACamawey

— A onde?

— A Camawey. É cerca a un par de quilómetros, por detrás da igrexa, alí durmimos todos nós.

— Pero que dis? Neste balanceado estado?... Dous quilómetros? Por detrás dunha igrexa? ... A onde me queren levar? Realmente non sei quen sodes... Será seguro? Setenta preguntas máis tiña, pero non me deu tempo a formularlas...

Grandullón indicou – Colle por aí, coño!!!

Nun segundo atopeime encadeado por un lateral a unha caixa de elixir de *Estrellas* seguindo o brazo de *Grandullón* que, á caixa e a min, arrastrábanos cara á escuridade.

Saíndo do bar dirección sur, entre a penumbra que as pequenas lámpadas que a taberna xeraba e a non máis de cincuenta metros, unha grande árbore, que dende a esquerda do camiño proxectaba a súa sombra luar por riba de nós, puiden observar á dereita un rústico cruceiro de pedra que precedía a unha encrucillada, o cal estaba pegado ao contorno dunha igrexa coroada por unha alta torre central coa a súa campá que no estrelado ceo se internaba.

Xa no cruce de camiños norte, sur, leste e oeste, xiramos por detrás daquela igrexa pasando a rumbo norte, cara ao escuro dun descoñecido sendeiro para min. Desprovistos de calquera luminaria, fomos deixando atrás o pobo. A escuridade fíxose máis intensa nun intre, todo era negro, negro, negro..., de cando en vez aquela estraña situación facíame virar a cabeza, tentando que ninguén se dese conta, visualizando cada vez máis lonxe aquelas luces da taberna do pobo, esfumándose na noite que estaba deixando xa moi atrás.

O resto do grupo seguía tranquilamente camiñando na escuridade. Xa nin sombra, nin contornos podía diferenciar, tan só o son das súas voces e risas eran a miña guía.

Seguín camiñando detrás daquela caixa de cervexas á que estaba amarrado, tirada por *Grandullón*, intentando non saírme daquel imaxinario camiño, levantando os pés coma un pato para evitar os tropezoños coque parecían algunhas pedras soltas. Despois dun par de simulacros de caída e coa responsabilidade do tesouro que me encomendaran, atrevínme a dicir:

Varu cando decidiu ir a coñecer a Illa de Ons

— Non vexo nada!!

Grandullón, por fin, parou un instante e díxome:

— Tranquilo, ti sígueme a min, camiña, pecha os ollos por uns segundos e todo o verás mellor.

Camiñei cos meus ollos pechados preto de trinta segundos e, ao abrilos, as miñas felinas pupilas, maxicamente fixéranse coa noite e o tenue brillo daquela lúa, deixándome divisar o contorno daquel sendeiro, as pedras, a maleza que o perfilaba e aos meus novos amigos dos mares que por diante camiñaban.

Despois de subir unha pronunciada rampla daquel sendeiro onde todos nos deixaron atrás polo porte que nos acompañaba, cun dos meus brazos adurmiñado, *Grandullón*, berrou:

- Irmáns, unha paradña!!!

Así, todos nos agrupamos novamente nun lateral do sendeiro e procedemos á lóxica hidratación que aqueles seres merecíamos... Quince minutos despois de charlas e risas, continuamos a nosa ruta.

Aqueles dous supostos quilómetros, fixéronseme eternos. As dúbidas regresaron pica que pica ao meu cerebro. A natural desconfianza asaltábame, pero a escuridade do momento e a miña total alerta, empurrábanme a seguir.

Cando chegamos? Estamos preto? - preguntei:

— Tranquilo. – Respondeu *Grandullón*.

En dúas ocasións, repetiuse a mesma pregunta e, cando o valor estaba a piques de abandonarme e a punto de regresar sobre os meus pasos..., un profundo e afastado berro na noite, sorprendeume.

— Camaaaaweeeyyyy!!!!

Cinco segundos despois, aquel profundo e penetrante berro, repetiuse chegando de diferentes lugares con diferentes tons. Por sete veces puiden escoitar aquela indómita palabra ata que os mozos comezaron a repetila coma un saúdo da máis ancestral tribo do universo, acabando en *Grandullón*:

— Camaaaaweeeyyyy!!!

— Que é iso de Camawey? – Intereseime.

— É o noso fogar meu, uns metros máis adiante. Seguimos camiñando.

Que coño é iso de Camawey? Pensaba. Quen responde a ese xemido? A onde me levan estes individuos?

Con todas aquelas preguntas, o corazón na boca e o meu brazo durmido polo peso daquela condenada caixa, coa noite ao meu redor no medio dun grupo de descoñecidos e a uns cen metros da miña posición, un gran bosque de altas árbores con infinidade de reflexos e máxicas sombras producidas unicamente pola luz do lume e a suave danza do fume, presentábanse ante min. Camiñando asombrado, continuei sen acordarme para nada da tensión que aquel camiño me producira, da dor do meu brazo, do medo ao descoñecido,..., internámonos naquel bosque.

Once foron as fogueiras que puiden contabilizar en diferentes posicións daquel irreal lugar ata que deixei de contar,..., por todos lados: arriba, abaixo, ao fondo, próximas, afastadas,... e, en cada unha daquelas fogueiras, pequenos grupos de persoas sentábanse en bancos de troncos, rodeados polas súas tendas de campaña. Algún solitario, algunha parella namorada, máis vultos ao fondo, cun inesquecible olor

Principios dos 80. Cabanas na duna de Melide

Camawey a principios dos 90

a leñas queimadas e café acabado de facer. Suaves sons de guitarra e frauta acariñaban cada folla daquel entorno para penetrar finalmente por todos os poros da miña pel. Non podía crer o que estaba vendo, sentindo, ulindo,...

Parei por un intre no alto facendo parar a *Grandullón* cos meus pés chantados na terra..., só quería gravar, no máis profundo do meu ser, aquel segundo para sempre..., como así foi.

— Benvido a Camawey, Varu!!! – Cun sorriso, *Grandullón*, recibíume.

— Sígueme

Sentámonos nunha daquelas fogueiras onde os rapaces acolléronnos coma Deuses pola mercadoría portada.

Naquel inhóspito lugar dunha illa do mar, sentei nun tronco. O lume quentaba os nosos corpos e a súa luz proporcionábame a visión de ..., dos rostros e dominios do meu novo fogar.

Bonitas rapazas, precioso entorno, vaia tribo!..., rica cervexa,..., única harmonía.

Pasou o resto da noite ata acabar a poción. Algúns dos mozos desaparecían na penumbra cun apreciable balance, algunha parella abrazada e en murmurios facían o mesmo. O son das cremalleiras interrompía aquela calma. As sombras chinesas acudían ás teas facendo sospeitar o evidente... Nada máis se podía pedir, o só feito de estar alí, era un Privilexio. Camawey, escollérame e eu tiña que respectar, intentar comprender e aprender.

Grandullón, unha vez máis, co seu carácter protector cara a min, volveu a preocuparse:

— Varu... Ves esa tenda azul? Aí vas durmir, é dun colega que non está, vai dentro e mira se ten algo para abrigarte.

Levanteime a duras penas, achegueime a aquela tenda azul, abrí a cremalleira e co resplandor da fogueira, puiden apreciar que estaba totalmente baleira e así llo fixen saber a *Grandullón*, que automaticamente achegouse á tenda máis próxima, onde unha parelliña xoguetaba, dicíndolles:

— O Varu non ten saco, sóbravos algo?

Responderon sen pensar cun saco e unha estupenda manta de trazos hippies. *Grandullón* achegoume aqueles equipamentos, dicindo por último:

— Boas noites Varu, mañá máissss.

— Boas noites, grazas por todo Meu. – Concluí.

Os ollos pecháronse meciados polas sombras e transparencias dos fogos. Esa noite os soños non superaron a realidade. A miña vida cambiara para sempre.

En Camawey acolléronnos coma Deuses

Chiringuito na praia de Melide. Camawey 1990